

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko Urzędowi Gminy w G.

z udziałem OSA w G.

o przywrócenie do pracy, odszkodowanie i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2009 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 22 grudnia 2008 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. w sprawie M. G. przeciwko Urzędowi Gminy w G. z udziałem OSA w G. o przywrócenie do pracy, odszkodowanie i zadośćuczynienie, wyrokiem z 22 grudnia 2008 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego z 29 lipca 2008 r.

W skardze kasacyjnej pełnomocniczka powódki zarzuciła wyrokowi Sądu Okręgowego naruszenie prawa materialnego, to jest art. 30 § 4 k.p. i art. 45 § 1 k.p. oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 5 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na „konieczność wykładni przepisów prawa procesowego regulujących

ciężar dowodu (art. 232 k.p.c.), a w szczególności istnienie bądź nieistnienie obowiązku sądu dopuszczenia z urzędu dowodów mających istotny wpływ na wynik sprawy, która to kwestia wywołała niepożądaną dla jednolitości praktyki sądowej rozbieżność w orzecznictwie sądów powszechnych. W tym zakresie należy wskazać na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 25.03.1998 r. II UKN 574/97 (vide OSNAPiUS 1999/6, poz. 214) i w wyroku z dnia 7.10.1998 r. II UKN 246/98 (vide OSNAPiUS 1999/20, poz. 664) oraz krańcowo odmienne zapatrywanie Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 (vide OSNC 1997/6-7/76)". Ponadto zdaniem wnoszącej skargę kasacyjną okolicznością uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania jest fakt, iż zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo w granicach zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej Autorka wskazała na „konieczność wykładni przepisów prawa procesowego regulujących ciężar dowodu (art. 232 k.p.c.), a w szczególności istnienie bądź nieistnienie obowiązku sądu dopuszczenia z urzędu dowodów mających istotny wpływ na wynik

sprawy”, a także to, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza prawo w granicach zaskarżenia.

Co do pierwszej z nich, to jest konieczności wykładni, nie można uznać, że tak sformułowana przesłanka uzasadnia potrzebę rozpoznania skargi, albowiem skarżący nie oparł skargi na podstawie naruszenia art. 232 k.p. Nie może zaś stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność wykładni odnoszącej się do stosowania określonego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2007 r., I PK 128/07). Rozważając przedstawioną przez wnoszącego skargę kasacyjną przyczynę jej rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że jest ona nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi.

Natomiast co do oparcia skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, to jest oczywistej zasadności skargi, należy stwierdzić, że jest to możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2004 nr 6, poz. 100). W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa. A tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.